

klart, at Reglen i al Almindelighed kan have sin Berettigelse. Bl. a. har Forsikringsraadet intet andet Middel til at forvisse sig om Garanternes Soliditet; der kan staa en meget smuk Række af Garanter og Aktionærer, men i Virkeligheden ere de maaske, pekuniært set, ikke ret mange Skillinger værd. En saadan Indbetaling er et godt Middel til at prøve Garanternes Soliditet, der er en væsentlig Faktor for Selskabets Soliditet. Det kan heller ikke nægtes, at en større Indbetaling vil afskære fra letsindige Forsøg paa at starte ny Selskaber, lige som den ogsaa vil konsolidere svage, yngre Selskaber, skønt jeg, som sagt, indrømmer, at Bestemmelsen ikke er behagelig for Selskaberne, det vil sige for deres Aktionærer. Jeg skal ikke komme stærkt ind paa den Regel, der er indført i Landstinget om 15 Aars Fristen. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at det neppe er rationelt, at man i de første 10 Aar giver den største Lempelse, idet Halvdelen af den resterende Del af de 25 pCt. skal indbetales i de første 10 Aar og Resten i de følgende 5. For de unge Selskaber har Indbetalingen netop Betydning i de første Aar, og Reglen synes derfor ikke rationel her, hvor Hensyn tages mere til Publikums Sikkerhed end til andre Interesser.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 7 angaaende Depotet for de gensidige Forsikringsselskaber, bestemmes det, at Depotet skal være 50,000 Kr. Om Rigtigheden af denne Bestemmelse, som er bleven indsat i Landstinget, har der været nogen Tvivl, men jeg mener ubetinget, at den er rigtig. Thi det maa bestandig fastholdes, at der maa skabes den størst mulige Sikkerhed for Publikum. Jeg tror, man tør sige, at naar et gensidigt Selskab vil virke som et stort forretningsdrivende Selskab over hele Landet, bør det være saaledes funderet, at det ikke lader sig standse af denne Fordring om 50,000 Kr.s Depot. Der imod ville adskillige andre Foretagender, der ikke burde se Dagens Lys, blive standsede. Jeg har nogen Betænkelighed med Hensyn til Formuleringen. Det forekommer mig, at det Udtryk, der er brugt i Paragraffens andet Stykke: Garantisummen, ikke er tilstrækkelig klart. Hvad er Meningen med dette Ord? Er Meningen dermed de 50.000 Kr., hvad det efter almindelige Fortolkningsregler snarest maa være, eller er Meningen den indbetalte Del af Garantikapitalen? Dette maa sikkert klarere præciseres, og hvis der, hvad jeg antager, tænkes paa de 50,000 Kr., er en Bestemmelse, som gives her i andet

Stykke om den højeste Forsikringssum, som gensidige Livsforsikringsselskaber maa overtage uden Genforsikring, ikke heldig, thi den stiller de gensidige Selskaber alt for ugunstigt over for Aktieselskaberne. En almindelig Aktiekapital for vore store forretningsdrivende Selskaber har hidtil været 1 Mill. Kr., altsaa indbetalt 250,000 Kr., og den højeste Sum, som straks kan overtages uden Genforsikring, vil altsaa være 10,000 Kr. Alt dette er overensstemmende med den sædvanlig gældende Praksis, men Bestemmelsen maa for gensidige Forsikringsselskaber føre til, at den højeste Sum, som straks kan forsikres for egen Risiko, kun vil blive 2,000 Kr. Og selv om dette Udtryk: Garantisummen gaar paa den indbetalte Del af Garantikapitalen, er der ingen som helst Bestemmelse given om Minimum for Garantikapitalen eller den lovlige indbetalte Del deraf, saa der vil man i Reglen komme til en alt for lille Sum, som de forsikringsdrivende gensidige Selskaber til at begynde med maa overtage paa egen Risiko. Gensidige Selskaber kunne jo lige saa fuldt som Aktieselskaber straks fra deres Begyndelse være anlagte paa stor og omfattende Virksomhed, saaledes som Tilfældet f. Eks. var med „Danmark“. Nu kan man ganske vist sige, at for mange andre, mindre Selskaber vil 2,000 Kr. være passende, men alt i alt mener jeg, at Grænsen her er sat alt for strengt.

Reglerne om Præmiereserven i § 15, som er noget af det allervigtigste i hele Loven, er af mere afgjort forsikringsteknisk Natur, saa jeg skal ikke trætte det høje Ting med for mange Betragtninger derom. Jeg tror, at Lovforslagets Forskrift her er saa god, at den burde — hvad der ikke sker i Lovforslaget — være bragt til almindelig Anvendelse. Jeg kan ikke tro andet, end at der maa have været nogen Tvivl til Stede baade hos den højtærede Minister og andre, som have behandlet dette Forslag, ved Bestemmelsen i § 60, som tillader et andet Grundlag for Beregningen af Præmiereserven efter Forsikringsraadets Skøn. Det er farligt at give Forsikringsraadet en saadan Bemyndigelse, ikke mindst farligt for det selv, men det kan ogsaa blive det for Publikum. Jeg vil være tilbøjelig til at mene, at man burde blive staaende ved Reglen i § 15 og ikke tilstede nogen Undtagelse derfra.

I § 17 findes en af Lovforslagets vigtigste Bestemmelser, nemlig om Sikkerhedsfonden. Dette er et Ord, som maaske